

Radó Károly festménye

vagy a későbbi Kandinszkij). Radónál ez a tömörség esszenciálisan együtt jár azzal, hogy munkái fényteliek, szinte átitatottak. A fény mellett alig van árnyék, vetett árnyék szinte sose, a belső árnyékok is csak jelzészzerűek.

Eredendően szobrásszal van dolgunk, hisz a plasztika készítője ritkán szembesül a szobron belül árnyék-problémákkal, míg az expressis verbis festő ezt folyamatosan immanens gondnak tekinti. Radó **pasztelljeit úgy építi, mint egy plasztikát**. Egyenes és görbe formákból konstruál, amelyekhez szervesen társul a foltok és vonalak rendszere, rendje, s a világos kolarisztika. Képei sosem nyugalmasak, még akkor sem, ha megszokott tematikájúak, akár tájat vagy portrét ábrázolnak. Képes az izgalom, a feszültség ébren tartására. Számára sosem a naturalisztikus látvány visszaadása a fontos. Így lehetségesek a képen belüli átalakulások, melyek végeredménye a művön belüli vizuális reláció viszonyok létrehozása. Többször láthatunk táncos figurákat, lovas kompozíciókat, ebben is van valami jelképszerű, ami a mozgás iránti affinitására utal.

Radó Károly tehát egyáltalán nem hagyományos értelmű pasztellképeket fest. Munkái nem is rajzok és nem is festmények, bár inkább ez utóbbi kategória. S ami rendkívüli a kortárs magyar művészetben, az az, hogy aki más technika mellett pasztellt is készít, azt a művészi problémát járják körül, mellyel egyébként foglalkoznak. Radó Károly mégis kétségtelenül új területeket fedezett fel, saját művészete megújult, friss és eleven.

Hölgyeim és Uraim! Jó tehát, hogy ismét láthatjuk, láthatják Radó Károly pasztelljeit. Egy művészi pálya megújulásának vagyunk tanúi. Radó Károlyt folyamatosan foglalkoztatják a művészet elméleti problémái is, aki figyel a világ és a művészet folyamatait, aki nem elkeseredetten látja a jelenségeket, hanem utat a művészi önkibontás lehetőségeihez. S miközben biztatom Önöket a műveivel való azonosulásra, jelzem is, hogy ne felejtjük el jövőre a 80. születésnapon megint bemutatni őt, esetleg nagyobb távlatossággal, teljességgel. **Elhangzott a Városház Galérián (XIII. kerül) 2004. október 28-án.**

Pálffy István a 222 szó az illemeről című rendhagyó és hiánypótló illemtankönyv után most közreadja az utazásnál megszívlelnivaló jótanácsait.

A szerző így vall: „Aki utas, legyen szerény. Ez a bölcsesség már 400 éves, és Shakespeare-től származik. Minden utolsó hazája saját maga által fölhatalmazott rendkívüli követe, és amilyen hírét viszi országának, olyan látogatóra számíthat odahaza.”